

Laura Esparza i Carlos Esteban: «La nostra música necessita de la calor de la gent»

Parlem amb el duet guanyador del Concurs Sons 2020

Laura Esparza, Carlos Esteban i Ivan Espí | Xepo WS

Tot just han tret fa uns mesos el primer disc plegats -*Mare Natura* (La Fera CC, 2020)-, però el duet valencià de **Laura Esparza i Carlos Esteban**, aterra amb força. El seu projecte ha passat per les files i fases del Concurs Sona9 i el Concurs Sons i, malgrat que no van arribar a ser semifinalistes en el primer, han aconseguit guanyar en el segon. I ho van fer a la final del concurs, celebrada al Centre Artesà Tradicionàrius, dins del marc de la Fira Mediterrània, el passat dissabte 10 d'octubre.

Primer de tot, moltes felicitats per guanyar el Concurs Sons! Com ho heu viscut?

Laura Esparza: Molt bé! Ha estat una sorpresa brutal. Anàvem amb moltes ganes, però no ens imaginàvem que anéssim a guanyar.

Éreu concursants del Sons, però també ho heu estat del Sona9. Com us hi heu sentit en cadascun?

Carlos Esteban: Els dos concursos estaven molt bé i tenien propostes molt variades. Nosaltres

vam tindre un poquet de mala sort en el concert de Sona9 a València, perquè sonava un poquet irregular i la imatge que donàrem no va ser la que realment nosaltres transmetem dalt de l'escenari. Al Tradicionàrius va ser tot al contrari, estàvem molt còmodes i sonava de categoria.

L.E: Al Tradicionàrius, a més, hi havia públic, que també te dona una energia que, a soles amb una càmera i els tècnics, no reps. És guai, perquè és tocar en directe, però no és el mateix que tocar davant d'un públic que ha vingut a escoltar-te i donar-te *feedback*.

Sobretot amb la vostra proposta, que té un important component emocional.

C.E: Sí. És molt propera i íntima, i necessita un poquet de la calor de la gent.

Va ser la vostra primera actuació a Barcelona?

C.E: La segona com a duet, en realitat. Jo ja havia tocat al Tradicionàrius amb el grup **VaDeBo** (del qual formava part), però m'ha agradat molt tornar-hi. I, a més, en ser un teatre xicotet, s'adequa molt al nostre format.

L.E: De fet, hem pensat que per a aquest projecte ens agradaria fer una gira per teatres, que donen per a un format més íntim i tenen certa atmosfera de romanticisme que acompanya les cançons. Hem tocat en acústic en espais més xicotets, on també s'hi pot adaptar la nostra proposta, però quan anem amb tot el projecte -amb l'Ivan Espí a la guitarra, amb totes les seqüències, la *percu*, etc.-, és veritat que necessitem un poquet més d'espai i una sonoritat diferent al que estem acostumats en un circuit de locals més xicotets.

Laura Esparza, Carlos Esteban i Ivan Espí Foto: Carles Rodríguez

La idea, doncs, és incorporar la guitarra de l'Ivan a tots els directes?

L.E: Sempre que ens ho puguem permetre. Hi ha concerts en què els recursos que té l'entitat organitzadora no ens permeten anar-hi i pagar també al músic per fer el format sencer. Però esperem que ara, amb les oportunitats que ens estan eixint arran del concurs, puguem comptar més amb Ivan.

C.E: I potser amb una altra persona també. A *Mare Natura* (La Fera CC, 2020) apareix molta percussió, saxo, trompes... Ens agradaria portar una quarta persona al directe per fer-ho. I ja en tenim una al cap! És la Mireia, una amiga nostra que toca el saxo amb **Mafalda**, i que també toca la percussió. És una xica molt polifacètica, com jo, i creiem que podria sumar moltíssim a l'espectacle.

Com us vau decidir a presentar-vos al concurs?

L.E: El vaig trobar per casualitat. Em sonava el concurs, però mai no ens hi havíem presentat. El nostre disc va eixir l'1 de març i, amb el confinament, no vam poder fer els concerts que teníem aparaulats. Així que estàvem intentant aprofitar qualsevol ocasió de tocar en directe.

C.E: A més, el tema dels concursos ens funciona prou. La primera vegada que vam venir a tocar a Barcelona va ser pel concurs de cantautors d'Horta Guinardó, on vam arribar a la final, i ja havíem guanyat prèviament algun premi a Xàtiva, al Festival de Música i Lletra. I, a més, normalment sempre te donen un suport econòmic perquè el projecte pugui créixer.

I també visibilitat... Ja us han fet alguna entrevista a CCMA arran de guanyar el Sons.

C.E: Sí, a Catalunya Ràdio, i també a Manresa... Amb el concurs, la gent comença a parlar de tu i escolta el teu projecte. I, d'aquesta manera, com qui no vol la cosa, vas creixent. Nosaltres realment volíem expandir-nos per Catalunya, perquè per ací València tenim més contactes i és més fàcil tocar, la gent ens coneix un poc més -tampoc te creguis que massa! [RIU]-. A Catalunya no, tot i que tenim molt a veure i creiem que la nostra música podria tenir-hi bona acollida.

Feu molta fusió: una música que balla entre el pop, els elements tradicionals i una ambientació electrònica.

L.E: Fa poc vam parlar amb una amiga, que també és música, sobre quins eren els nostres referents, i la veritat és que nosaltres no tenim cap grup concret, ni tan sols tres, en què ens emmirallem, sinó que tenim referents superdiversos. A més, la veritat és que, a l'hora de crear, ho fem un poc sense pensar en estils: acaben eixint els referents dels dos i del que estiguem escoltant o sentint en eixe moment. Després, ja a l'estudi, hi intentem donar un poquet de coherència.

C.E: Tenim dues vessants prou marcades: una de música d'arrel, amb referents com **Chavela Vargas** o **Sílvia Pérez Cruz**, i una un poquet més pop-indie, com **Vetusta Morla**, **Jorge Drexler** o **Maria Arnal** i **Marcel Bagés**. I fusionem eixes dos i sorgix aquesta barreja que pareix que està aconseguint bona resposta de la gent.

A una entrevista que us vam fer quan vau treure el disc, vam descobrir una llista de Spotify de referents, "Indie Mediterráneo", on hi ha des d'El Petit de Cal Eril o Ferran Palau, fins a Roba Estesa, la Rosalia, Perotà Chingó o The Beatles...

L.E: Exacte! És el que escoltem: de tot. També crec que, amb el temps, potser ens definim un poquet més. Tots els primers discos sempre solen ser més experimentals, de buscar el teu camí i el teu so... Tot i que aquestes coses es veuen més des de fora, perquè jo no soc prou objectiva com per poder trobar estils o influències en el nostre disc. M'agrada més el *feedback* de la gent que l'escolta per primera vegada i li recorda a algú. Però a vegades et diuen unes coses...! Ens van dir un dia que recordàvem a **Amaral**! I mira que escoltem de tot, però justament **Amaral** no!

Laura, tu has dit en alguna ocasió que vols derivar una mica cap a l'electrònica...

L.E: Sí... estic intentant estirar cap allà. [RIU] Però no sé com eixirà el tema. Ara pensem que podrem fer més concerts amb tot el format, perquè quan anem a duo sempre és acústic, i l'electrònica es queda més en la producció posterior, no la fem quan anem a duo. I pense que si anem tots, potser sí que mos dona més per esplaïar-nos en eixe terreny. Amb un estil com **Fuel Fandango**, per exemple.

C.E: Jo crec que hem de conservar els elements que han funcionat d'aquest primer disc, com el pandero o la guitarra acústica, i les nostres melodies i ritmes, que ja són tradicionals, i fusionar-ho amb ritmes electrònics, sintetitzadors?

El disc va sortir en plena pandèmia i no el va poder moure.

C.E: Exacte. Teníem bolos tancats a Mallorca, a la New Fizz de Barcelona, València, Madrid... I va venir la pandèmia i no poguérem seguir el procés natural de sortida del disc, que és fer concerts de presentació, veure com funciona amb la gent... Sí que és de veres que les dades de Spotify, en el confinament, eren de 4.000 oients mensuals. S'ha escoltat prou el disc, però el procés natural no l'hem viscut i això ens fa estar, i sobretot a la Laura, un poquet cansats dels temes del disc.

L.E: Sí. El procés de fer un disc és força llarg: pots passar dos anys entre que crees les cançons, treballes la lletra i la melodia, després el graves... I després, tot això que has treballat tant necessites treure-ho fora i veure el la resposta del públic. El més important del procés és precisament compartir-ho amb la gent, arribar a persones que t'escolten per primer cop i els agrada, o saber que hi ha qui no para d'escoltar el disc... Això és el que et posa les piles, et dona la perspectiva de la realitat i és com paga la pena tota la feina que ha suposat. Però just quan vam tenir el disc físic ens van confinar. De sobte, se pare tot i, clar, a mi sí que em va desinflar una mica. Intentes gestionar-ho des de casa i les xarxes, però es perd la perspectiva: "per què estic fent això?". En un moment surrealista, de realitat distòpica que, a més ens va enxampar de mudança, així que ni tan sols teníem un espai propi, un moment en què no pots eixir, no pots veure la gent... era com que es perdia la perspectiva, i no es podia valorar la importància de la música ni del disc.

Amb tot plegat, la pandèmia ha fet que s'allargui la gira d'aquest disc o heu aprofitat el confinament per compondre i ja esteu pensant en un segon disc?

L.E: Ha estat sobretot quan s'ha començat a moure tot que mos han entrat les ganes i sí, mos hem posat a escriure, treure els acords... Tenim quatre o cinc temes que estan ja formats. Jo pense que la gira del disc nou inclourà la presentació de nous temes perquè se solaparan els *timings*: encara hem de fer els directes del disc, però tenim ja l'energia de fer coses noves, així que jo crec que aniran un poc en paral·lel.

Laura Esparza i Carlos Esteban Foto: Xepo WS